

Hovarda

– AliKemal · 17 Kasım 2016

Bir çilingir sofrası kurmuş ki, değmeyin keyfime. Hoş beşi meze edip, raks içiyorum. Kafam olmuş dört köşe, ölüversem, sırtarak gideceğim. "Hey Allah'ım," diyorum; "her günümü böyle keyifli geçirtsen ölür müsün?"

Kalkıyorum, bu keyfin üstüne bir de cilalama yapalım, diyerek başlıyorum soyunmaya.

Baştan beri tezgâhmış meğer bunca güzellik; tam da yatağa girip uzanacağım zaman, en kazık soruyu pat diyerek soruveriyor: "Karını ne zaman boşayacaksın?"

Uzun zamandır "boşa karını, beni nikâhına al!" diyerek başımın etini yiyordu.

Ben de, "Alacağım... Sabret..." diye diye oyalamağa çalışıyordum.

Daha ilk sorunun cevabını almadan, ikinciye yapııştırıyor: "Ben metresin olarak mı kalacağım hep böyle?"

Oyalama taktiğini unutuyorum, savunma mekanizmalarım filan düşüyor; çenemi tutamıyorum. "Metresim olmayı yakıştıramıyor musun kendine?" diye soruyorum. "Aç açık mı bıraktım seni şimdiye kadar? Bak, evin de var, araban da... Hepsini ben aldım sana. Benim metresim olmasaydın, konfeksiyon mağazamda hala tezgâhtarım olarak çalışıyor olacaktın."

Cevabı tek kelimelik: "Defol!" Ama böyle kısa bir defol değil, her harfı uzatılarak. "Deeeffooolll..."

Üstümden çıkartmış olduğum her şeyi pencereden sokağa atıyor. Bir taraftan da çığlıklar atıyor: "Karımdan boşanmak üzereyim dedin... Sana aşık oldum, dedin... Seninle evlenmek istiyorum, dedin... Beni baştan çıkartmak için, çevirmedik dolap bırakmadın... Yalancı... Yalancı..."

Bir paçalı donla kala kalıyorum. Atılanları toplamak için koşturarak sokağa çıkıyorum; pantolonumu, gömleğimi, ayakkabılarımı kucağıma alıyorum, tam ceketimi de alacağım, bir sokak serserisi önümü kesiyor.

"Hop, hop, hop, hop! Onlar benim!"

"Benim. Benim üstümden çıktı onlar. Görmüyor musun? Çıplağım."

"Ben de çıplağım. Hem de anamdan doğduğumdan beri. N'olmuş?"

"Kardeşim!" İçinden atıldığı evi gösteriyorum. "Aha şu evdeki karı attı az önce, beni de, elbiselerimi de! Görmedin mi?"

Serseri, "Anlamam ben," diyerek diretiyor. "Sokağa atılan her eski, hurda benden sorulur burada. Başkasına kaptırmam ekmeğimi."

"Ben de sokağa atıldım. Senden mi sorulacağım artık?"

"Senin için para vermezler ki! Bedavaya gidecek hurdayı ne edeyim ben!"

Adamın muhakemesi başka türlü çalışıyor. İkna ederek malıma sahip çıkmam zor. Kavga ederek sahiplenmem ise imkânsız; adam ızbandut gibi. Tek yol kalıyor; o da, sıkı bir pazarlık yapıp bana ait olanı yeniden satın almak.

"Tamam," diyorum; "Ekmeğini kapacak filan değilim. Kaç para istiyorsan verip satın alayım bunları senden."

"Elli."

"Elli çok. Bitpazarına götürdüğün zaman beş liradan fazla vermezler bunlara."

"Verirler. Orada en az yirmi ederler."

"Tamam, madem, ben de vereyim yirmi lira."

"Olmaz. Sana otuz."

"Yapma be dayı! Yirmi beş lira vereyim madem."

"Otuz."

Aslında ha otuz olmuş, ha elli, umurumda değil, ama pazarlık hoşuma gidiyor. Pazarlığı uzatmadan vereceğim otuz lirayı.

"Peki, tamam, otuz lira vereyim,"

Avucunu açarak önüme uzatıyor. "Ver!"

Kıçımda bir don, cepsiz. Paralar ceketin iç cebindeki cüzdanımda; ceket ise orada, yerde. Ne yapmalı, nasıl yapmalı da ceketin cebinden cüzdanı alıp adamın parasını vermeli? Direk gidip almaya kalkışsam adam izin vermez, henüz farkında olmadığı cüzdanı da görüp el koyar.

"Vereceğim. Az bekle hele," diyerek bir çare düşünmeye devam ediyorum. Metresimden istesem, mümkün değil, vermez.

O arada aklıma gelmeyen çare, kendi kendini oluşturmaya başlıyor.

Fanilamı, sonra gömleğimi sırtıma geçirip, düğmelerini iliklemeye başlıyorum.

Adam, gene, "hop, hop, hop, hop," çekip, "önce parayı ver, sonra giy onu," diyerek gömleği giyinmemi engellemek istiyor.

Hemen itiraz edip, "prova etmeden gömlek alınır mı? Ya küçük gelirse? Bir giyip bakayım önce!" diye çıkışıyorum.

Adam hak veriyor. "İyi madem! Giyinin bir ölç bakam!" Gene de, kötü ihtimali aklından uzak tutmuyor. "Ama bak, giyip de kaçmaya kalkışırsan, vallaha yakalayıp kıçından bıçaklarım seni!" Pantolonunun cebinden orta boy bir aşı çakısı çıkartarak ağzını açıyor, elinde tutmaya başlıyor.

Adam gözünü karartmış iyice... Yok, çıplak vaziyette bıçaklanır da hastanelik olursam, yedi düvele birden rezil oldum demektir, giyinik olursam hiç değilse, kem küm edip namussuzluktan yırtarım.

"Yok valla, kaçmam! Kaçmaya ne gerek..." diye söylenerek pantolonumu da geçiriyorum bacaklarımdan. Sıra ayakkabılarımı giymeye gelince çoraplarımın evde kaldığını fark ediyorum. Eline geçirememiş demek ki, yoksa onları da atardı. Ayakkabıların arkasına basarak ayaklarımı içlerine sokuyorum.

İşin en zor yerine geldik. Laf kalabalığı yaparak adamın dikkatini dağıtıyorum önce. "Çorap yok muydu dayı? Bu ayakkabılar çorapsız çorapsız ayağıma vurdu da..."

"Yok."

Adamın ayağındaki yırtık çorapları gösteriyorum. "Onlar var ya! Çıkar da ben giyeyim onları!"

Adamın çorapları da bir kıymetliymiş ki, hemen, "olmaz!" diye dikleniyor. "Onlar benim!"

Tam o arada, yerden ceketimi alıp sırtıma geçiriyorum. Adamın dikkatini de başka yönde tutmayı sürdürmek için laf kalabalığını sürdürüyorum. "Zaten yırtık, pırtık onlar. Parmaklarının hepsi dışarıda..."

Bedava bile versen, almam onları."

Kızıyor. "Almazsan alma!" O kızgınlıkla söyleniyor. "Tamam... Giyindin işte... Oldular mı sırtına? Tamam mı? Alacan mı onları?"

"Oldular, tamam. Tam da bana göreymişler."

Pis pis sırtıyor. "Hadi madem, ver parayı! "

Soğukkanlılığımlı koruyarak ceketimin iç cebinden cüzdanımı çıkartıp içinden otuz lira alıyorum; bir yandan da adamın bir itirazı olup olmayacağını gözlüyorum. İtirazı olmuyor, avucunu açıp gene uzatıyor. "Paramı ver!"

Otuz lirayı avucuna bıraktığımda, yanımdan ayrılarak uzaklaşmaya başlıyor.

El koymuş olduğu ceketteki cüzdanı fark ettirmeden sahiplenmiş olmamın gururuyla bıyık altından gülümseyerek gidişini seyrederken; o, duruyor, bana dönerek sesleniyor:

"Hey kardeş! Enayinin birinden otuz kağıt tokatladım. Gel, şarap ısmarlayayım sana!"